

være i Stand til, om end mangen Gang med Vanskelighed, at komme igennem med flere gode Reformers, saa vil vi nu snart Følelsen af, at Saadant ikke mere lod sig gjøre. Men desuden mener jeg, at den høitagede Minister har fuldkommen Ret i at sige, at naar Oppositionen var optraadt i en mildere Form, naar den havde anvendt Zephyrvinde, saa vilde det være gaaget bedre. Jeg tør nemlig driste mig til at sige, at der ikke fra Oppositionen er fremkommet Noget, som ikke med fuld Ret kan siges at have været fuldt moderat. Der har været et Par Diebliske, hvor jeg har ment, at der netop var for stort Vindstille i Oppositionen, og det vil jo ogsaa mindes, at i næstforrige, ordentlige Samling var der et saadant Vindstille, at Oppositionen viste sig endog saa saa medgyrkelig at give det daværende Ministerium Løselighed til at trække sig ud af den Stilling, som den Gang for det daværende Ministerium var noget vanskeligt. Oppositionen stillede sig nemlig saaledes, at Ministeriet trak sig bort efter eget Vnske og ved Oppositionens Hjælp. Men, naar man nu husker dette, saa maa det endre, at den høitagede Conseilspræsident kan mene, at det vilde gaa bedre, naar Oppositionen foer frem med mere Mildhed. Det er selvfølgelig, at Oppositionen har ved de senere Marts Ministerkister asventet, hvorledes de nye Ministre ville stille sig, inden man afgjorde, hvorledes Oppositionen skulde stille sig, og hvis altsaa den høitagede Conseilspræsident og hans Ministerium havde stillet sig mildere end de foregaaende Ministerier, hvis han var kommen ind her med vestlige Zephyrvinde i Stedet for at komme med de meget stærke Udtalelser den første Gang, vi hørte ham, saa holder jeg mig ogsaa overbevist om, at Oppositionen havde talt i samme Tone og stillet sig paa samme Maade til ham, som han stillede sig til den. Vi huske imidlertid Alle, hvorledes den høitagede Conseilspræsident første Gang, han havde Ordet, talte om, hvad han „af al Magt“ vilde sætte igennem, og om, at han havde den Overbevisning at finde Bifald hos Folkets store Flertal, medens han slet ikke huskede, at han var i Folkethinget, og slet ikke nævuede, at han haabede ogsaa at have Folkethingets Bifald. Dertil tog han intet Hensyn, idet han kun nævuede, at han af al Magt vilde sætte det og det igennem, og at han var overbevist om at have Folkets store Flertal med sig; men alene dette, at glemme Folkethinget, viste os, at der var ikke nogen stor Mildhed at vente fra den Side. Men selv da den høitagede Minister opbagede, at den Forventning, han havde til Folkets store Flertal, var glippet, og at han havde taget fuldstændig feil i sin Bedømmelse af Bælgerne, selv da viste han sig ikke i mindste Maade mildere; tværtimod har han under denne Forhandling brugt de stærke Udtalelser, jeg har nævnt, Udtalelser, der sandelig ikke give Udflugt til større Medgyrkelighed eller Mildhed.

Jeg skal derfor sige, at med Hensyn til vor Stilling overfor Ministeriet har den høitaredede Minister angivet Tonen, og vi have kun givet Svar paa Udtale. Den høitaredede Minister fandt Grund til at berigtige, hvad der var ansøgt som hans Ord tidligere, da han havde sagt, at han og hele Ministeriet vilde være villigt til at vige Pladsen, naar det viste sig, at Andre bedre kunde gennemføre den Sag, som han nu synes fremdeles at ville stille paa Spidsen; dette er ganske rigtigt. Den høitaredede Minister har fuldkommen Ret; det var med Hensyn til Besæfningsagen, han udtalte disse Ord. Men hvad der er sagt med Hensyn til det Forunderlige i den høitaredede Ministers Udtalelser angaaende dette Punkt, det finder jeg fuldkommen begrundet uagtet den Forklaring, han gav deraf. Jeg finder nemlig — og det maa den høitaredede Minister jo vide — at Hs. Majestæt kan ikke tvinge noget Ministerium til at blive i det Dieblis, det ikke selv vil; saa vidt strækker Hs. Majestæt Kongens Magt sig ikke; thi et Ministerium skal være ansvarligt for Regeringens Førelse, og ingen Magt kan tvinge nogle Mænd til at paatage sig et Ansvar for det, de ikke ville have Ansvar for, og hvad enten Hs. Majestæts Mening er den eller den om Ministeriet, saa staar det til Ministeriet selv naar som helst at nedlægge sine Portefeuller og bede Hs. Majestæt om at fritage sig for Besørgelsen af disse. Det er det, jeg synes, den høitaredede Minister glemte; thi naar han vil erindre det, saa blive de Udtalelser, der her fra flere Sider ere fremkomne om det Forunderlige, ja, jeg vil sige Befælgelige og Sørgelige i, at Ministeriet bliver siddende, skjøndt Forholdene ere, som de nu ere, jo fuldkomment begrundede, det er det, jeg vil have. Den høitaredede Minister har maasse — jeg glemte at nævne det, da jeg før omhandlede dette Punkt — en Masse Midler til at sætte sin Billie igennem. Der skal jeg, for ikke at gjøre mig skyldig i en Paastand, hvortimod der kunde gjøres en vis Indvending, gjøre opmærksom paa, at jeg antager, at den ærede Minister tænker paa en ny Opløsning af Folkethinget. Og jeg ser virkelig heller ikke nogen som helst anden Udvej, naar Ministeriet ikke gaar, end den, at det paa ny maa opløse; dets Venner i Presen have jo i lang Tid talt om at blive ved at opløse og atter at opløse for at trætte Bælgerne eller om muligt at bringe Omflag tilfæde gennem en saadan kraftig Optræden. Det er jo det Middel, Ministeriet har, og jeg vil haabe og vente — hvilket jeg tror, vi Alle gjøre — at, dersom Ministeriet ikke finder det rigtigere at nedlægge sine Portefeuller, saa vil det bruge dette Middel for paa ny at høre Bælgerne. Jeg tror, vi Alle ere beredte paa at lade Bælgerne igjen komme til at svare, saa kan jo Conseilspræsidenten stille sine Spørgsmaal noget mere udførligt, noget mere omfangsrigt, han kan gjøre Spørgsmaalene saa flertallige og omfattende